

Statsministeren havde i sit indlæg en meget, meget relevant kommentar om ligestillingen i Danmark og velfærdssamfundet. Hvis man kigger på kvindernes historie i Danmark inden for de sidste 100 år, så kan man se, at ligestillingen og arbejdet for den hænger sammen med udviklingen af velfærdssamfundet, som vi kender det nu.

Retligt og økonomisk har kvinder i Danmark utrolig mange muligheder, og når vi f.eks. stadig væk ikke i Danmark har fået ligeløn, skyldes det jo, at kvinderne stadig væk har de dårligste uddannelser. Men kvinderne er på vej. De kommer, det er jeg fuldstændig overbevist om, og der er inden for de sidste 2-3 år lavet kæmpe uddannelsesmæssige muligheder, et spring for dem, idet arbejdsmarkedsreformen jo investerer milliarder af kroner i alles uddannelse, men også i kvinders uddannelse, og det vil sige, at velfærdssamfundet som sådan er med til at udvikle ligestillingen.

Men det er jo ikke det samme som at sige, at vi har opnået ligestilling, og dér vil jeg også godt sige, at jeg synes, ligestillingsarbejdet her i Folketinget har tabt pusten en lille smule; jeg siger i Folketinget. På trods af at det udvalg, vi lige har nedsat, og som vi selvfølgelig støtter og er glade for, ser på denne her problematik for at komme videre i udviklingen, så synes jeg, det går lidt trægt.

Når jeg siger det, så er det, fordi de brede flertal, der var omkring ligestillingspolitikken i 1980'erne og i begyndelsen af 1990'erne, tilsyneladende er ved at smuldre. Det kvindepolitiske flertal i Folketinget, som vi i mit parti mener har opnået meget flotte resultater over tid, kan jeg i hvert fald kun få øje på i en ret indskrumpet form.

Der var engang, da man kunne få både V og K med på lovgivning som den om nævn, råd og kommissioner og bestyrelser, og der var dengang også brede anbefalinger af handlingsplaner for ligestilling af mænd og kvinder i den offentlige sektor, stat, amt og kommune. Det er blevet til en lidt forkølet formulering i den dagsorden, som vi jo har lavet i fællesskab. Jeg hørte også fru Hanne Severinsen før frokost. Hun er lidt kølig over for den type handlingsplaner, men dér, hvor jeg kommer fra, har vi faktisk gode erfaringer med dem. Vi mener, at de virker.

Der har også været røster fremme om at nedlægge Ligestillingsrådet. Det tager jeg nu mere som en vittighed, men hvis der virkelig er noget

i det, så må man altså sige, at det er noget af et skift, for de opgaver, Ligestillingsrådet varetager, vil skulle varetages andre steder. Det er jo lovgivningsmæssige ting osv., der så bare ville blive lagt over i et ministerium eller noget andet. Men jeg synes, der er et godt signal i, at vi har et ligestillingsråd, og jeg går også ind for, at man bevarer udtrykket Ligestillingsrådet og ikke døber det om til et ligestillingsorgan.

Nu vil jeg helst ikke medvirke til at grave grøfter og slet ikke så dybe, at man ikke bagefter kan hoppe over dem. Man kan jo let komme til at låse sig fast med ord, og det kan jo spærre for en fortsat udvikling af det her.

Med hensyn til de konkrete forslag, der skal opfølge Beijing, er der bestemt meget udmærkede ting i redegørelsen, ligelønsstatistik for eksempel, der skal bruges i arbejdet med ligeløn. Den har man ikke haft i flere år, fordi Dansk Arbejdsgiverforening ikke længere laver den, men nu kommer der altså én. Der er sat penge af til det for nogle år siden, der er vældig gode tiltag i undervisningssektoren, vi har også fået noget materiale om det, og jeg vil så stadig væk gøre opmærksom på det, jeg sagde før, nemlig at arbejdsmarkedsreformen jo virkelig lægger vægt på at få gang i uddannelser for alle, og det vil på sigt medvirke til, at ligestillingen øges.

Mainstreaming, det vil sige indtænkning af kønsperspektiver i lovgivningen, er fint nok, men jeg er meget enig med fru Anne Bastrup i hendes bemærkninger om, at det jo ikke er nok, at der står ligestilling i nogle lovbestemmelser. Der skal altså struktur i tænkningen, og den skal indarbejdes i lovgivningen, ellers er den jo ikke så meget værd. Der skal kort sagt hele tiden være opmærksomhed omkring det, at mænd og kvinder skal have lige muligheder på arbejdsmarkedet, i uddannelsessystemerne og i sammenhængen arbejdsliv-familieliv.

Det er på en måde en lidt paradoksal debatform, at ligestillingen i Danmark og de problemer, vi har med ligeløn og fuld løn under barsel og fyring under graviditet osv. osv., bliver sammenstillet med de eksistentielle problemer, kvinderne i udlændene og andre lande har.

Det var verdens fattige kvinder, der var Beijingkonferencens egentlige mål, og det kommer også noget fremadrettet ud af. Kvindernes rettigheder som menneskerettigheder er blevet slået fast. Tænk engang, at det skal være nødvendigt altså! Kvinders adgang til basale sundhedsydelser og adgang til uddannelse og økonomi. Da konferencen sluttede, kunne man sige,